

1974-2024 | 50 ANYS CÀNEM GALERIA BOIX-HERAS-ARMENGOL

En 1974 la galeria CÀNEM encetava la seua trajectòria amb l'exposició inaugural "Boix-Heras-Armengol". Es tractava d'uns joves i emergents creadors de l'escena artística valenciana que encarnaven la mirada precisa, valenta i lliure d'un període d'efervescència política i cultural llargament desitjat. Una línia de reflexió, compromís i coherència que ha estat present al llarg de 50 anys en l'obra dels tres autors i de la mateixa galeria.

El nom de Boix, Heras i Armengol està lligat a la significativa renovació formal de la plàstica al nostre país als anys seixanta i setanta, a l'ideari i al repertori imaginatiu que va vertebrar el radicalisme trencador i va obrir, també, les vies de les propostes plurals que constitueixien el nostre panorama artístic.

Boix, Heras i Armengol plantejaren en comú, encara que amb una ben assenyada estilística distinta, una alternativa clara i rotunda: adaptar les formulacions de l'avantguarda internacional a la nostra realitat social i política. Així, investigaren la iconografia i les tècniques que definiren el pop art, la gran aposta visual d'aquells temps, per a estructurar audaçment un nou realisme, una nova figuració, que va evidenciar tant el seu compromís polític com l'opció inequívoca per l'art modern, en sintonia amb les propostes internacionals.

Els creadors, atents en la recerca d'un llenguatge propi, afiançaran als anys huitanta les seues veus diferents i personals, sempre defensors de la idea de l'art compromés, aprofundint, cadascú en la seua perspectiva poètica, en un llenguatge –en tres versions tan diferenciades com complementàries– d'una mateixa poètica susceptible de transformar en obra d'art, l'entorn cultural més immediat.

Boix, Heras i Armengol s'hi llancen en les dècades posteriors amb una rotunda confiança en les seues forces, compatibles i compartides. Se saben arrelats en una afinitat bàsica d'orígens geogràfics i socials i, al capdavant, històrics. Participen d'unes quantes conviccions natives, les quals els permeten de reflexionar en comú i de realitzar-se per separat.

La producció pictòrica de Boix es caracteritza per una interrogació constant entre l'ofici, el mateix discurs pictòric i el context, fins a arribar a la formulació, reeixida i fecunda dels elements que capgiren al voltant de les reflexions sobre la mort, la caducitat i la degradació de la matèria, vanitas del barroc, víctima de la descomposició de la matèria o de les idees.

Armengol reprén les imatges de la pintura renaixentista i de l'escultura clàssica o d'interiors barrocs i les manipula, creant associacions insòlites. Baix la sentència lapidària de la bellesa, l'obra d'aquest artista conté una càrrega evident de crítica social i política.

Heras és el més conceptual, sentimental potser, dels tres. Aquells sentiments que desitgem permanents estan presents en la seua obra propera i vital. El seu interès per la matèria i el suport, sense abandonar mai l'element figuratiu, s'acosta a la figuració. L'important no és l'obra en si mateix, sinó les idees.

Tots tres artistes senten agudament els problemes del poble, alhora en el sentit d'una voluntat d'emprar l'art com una eina de denúncia, com un acte d'adhesió sentimental, com un estímul per a l'acció.

La seua mirada s'ha desfet, refet, ha crescut festejant la passió per l'art, el territori i la vida al mateix compàs que la galeria Cànem. Un camí que ara es retroba i es mostra en el seu cinquanta aniversari. Una invitació a celebrar i a continuar.

R. LL. M. sobre textos del catàleg BOIX, HERAS, ARMENGOL. Institut Valencia d'Art Modern, 1995